

Åbent brev til

minister for by, bolig og landdistrikter Carsten Hansen
social- og integrationsminister Karen Hækkerup
Folketingets boligordførere
Folketingets integrationsordførere
overborgmester i Københavns Kommune Frank Jensen
teknik- og miljøborgmester i Københavns Kommune Ayfer Baykal

med kopi til udvalgte danske dagblade og tv-nyhedsredaktioner

København den 15. juli 2012

Opråb fra en beboer i "ghettoen" på Aldersrogade på Nørrebro i København

Jeg henvender mig til jer politikere dels for at gøre opmærksom på et systemisk svigt i forhold til det "gode flertal" af beboere i Lejerbos almene boligområde på Aldersrogade på Nørrebro i København, og dels, fordi jeg håber, at I vil kunne sætte skub i sagen, hvor alle andre instanser, jeg har søgt hjælp hos, har meldt hus forbi. Problemet er kort fortalt, at området i den varme forårs- og sommerperiode gøres uudholdeligt at opholde sig i pga. grupper af beboere, som opholder sig larmende udendørs både dag og nat, sparker fodbolde mod folks vinduer og altaner og i øvrigt opfører sig stærkt provokerende og intimiderer og truer de øvrige beboere.

Jeg har klaget gentagne gange til både beboerbestyrelsen og til Lejerbo, første gang for over et år siden, jeg har taget problemerne op på det årlige beboermøde sidste år, og jeg har henvendt mig til Københavns Kommunes Center for Bydesign, som er ansvarlig for fleksibel udlejning, hvormed man forsøger at normalisere "ghettoerne" ved at give "stærke beboere" fortrinsret til lejlighederne, men alle vender ryggen til problemerne. En konkret klagesag over trusler er gået i stå, fordi Lejerbo har bedt politiet bekræfte de truendes identitet, hvilket politiet nu på 4. måned ikke har fundet tid til. Jeg har også søgt hjælp hos Folketingets Ombudsmand, Hotspot-projektet og kommunens beboerklagenævn, men de har ikke kompetence i sagen.

Et af de mest åbenlyse eksempler på adfærd, der både er stærkt generende og udtryk for total mangel på helt almindelig hensyntagen til andre mennesker er, når en gruppe unge fyre på ca. 16-20 år samles i gården og begynder at sparke en fodbold meget hårdt mod ejendommens facade, hvor bolden igen og igen hamrer mod folks vinduer og altaner. Det burde være overflødigt at forklare, at det opleves meget ubehageligt og grænseoverskridende, og det kan foregå så sent som kl. 23. Et andet eksempel er en gruppe på ca. 10-15 kvinder, som i de varme perioder nærmest dagligt (eller rettere "natligt") afholder "skovture" eller grillfester på en bænk lige under andre beboeres soveværelsesvinduer. Disse skovture starter som regel omkring kl. 21-23 om aftenen og varer indtil omkring kl. 2-3-stykker om natten under højrøstet samtale og latter, almindelig larm samt råben og skrigen fra deltagende børn (jeg kan tilføje, at afdelingens husorden formelt set foreskriver, at boldspil kun er tilladt til kl. 20 og leg og andet støjende ophold i gården kun til kl. 21). Når man som jeg har fast arbejde (hvilket netop er grunden til, at jeg fik tilbudt min lejlighed gennem fleksibel udlejning), er det i sagens natur særdeles generende adskillige gange om ugen at have sådan en "skovtur" uden for sine soveværelsesvinduer midt om natten, især i den varme periode, hvor det kunne være rart at kunne sove for åbne vinduer. Denne sommer har "heldigvis" ikke været særlig varm, hvilket har lagt en lille dæmper på larmen sammenlignet med sidste sommer.

Kort efter at jeg flyttede ind for halvandet år siden, forsøgte jeg selv at tale med de unge bold-sparkere i gården, men blev mødt af en aggressiv afvisning og måtte bagefter slukke min dørtelefon for at slippe for chikane i form af konstant ringen på. Desuden har jeg ved 2 lejligheder venligt bedt

en gruppe unge mænd, som brugte min opgang som "klublokale", om at forlade opgangen, fordi de var særdeles højrøstede, røg cigaretter, som de skoddede ved at træde dem ud på gulvet, og spyttede på gulvet (jeg kan tilføje, at husordenen formelt set forbyder både rygning og ophold i opgangene), men begge gange er disse anmodninger endt med, at de unge mænd har samlet sig omkring mig, er gået meget tæt på mig og har skubbet til mig, mens de har råbt forskellige intimiderende ting, fornærmelser og i det ene tilfælde decideret truet mig. Selv om begge episoder foregik lige foran et overvågningskamera, lykkedes det i det første af disse tilfælde først at få Lejerbo til at skrive et brev til én af de involverede unge efter lang tids insisteren, og kun, fordi jeg fik en anden beboer, der har boet her længe og kender mange af de unge, til at hjælpe mig med at identificere den pågældende. Af årsager, jeg stadig ikke har forstået, nægtede Lejerbo dog at skrive en officiel advarsel, der i gentagelsestilfælde vil kunne bruges i en udsættelsessag – i stedet modtog den pågældende unge blot en henstilling. I det andet tilfælde har Lejerbo overladt identificeringen til politiet, selv om jeg selv har oplyst Lejerbo om, hvor en af de unge mænd bor – nemlig i min egen opgang – og selv om jeg 2 gange har rykket den lokalpolitibetjent, der står for denne opgave, er der intet sket. Den højt besungne forstærkede politiindsats har vi ikke mærket meget til her i bebyggelsen!

Selv om Lejerbo er vidende om truslerne og chikanen mod mig, nægter Lejerbo at behandle mine klager over den fortsatte generende, larmende, intimiderende og truende adfærd, fordi jeg ikke kan oplyse navn og adresse på de pågældende beboere. Med henvisning til de tidligere trusler mod mig har jeg forklaret Lejerbo, at de larmende beboere naturligvis ikke ønsker at identificere sig over for mig, og det burde være muligt for Lejerbo at identificere de generende beboere ved hjælp af optagelser fra de mange overvågningskameraer i området, men Lejerbo afviser fortsat mine klager med henvisning til, at man ikke kan behandle klager over unavngivne personer, og at optagelser fra bebyggelsens videoovervågning i øvrigt ikke er tilstrækkeligt bevis. Trods utallige uddybende spørgsmål fra mig om, præcis hvorfor videooptagelser ikke skulle være tilstrækkeligt bevis for Lejerbo, når de udmærket kan bruges ved f.eks. domstolene, og hvad formålet med de mange dyre overvågningskameraer så overhovedet er, har jeg ikke fået noget svar.

I et forsøg på at illustrere, hvordan situationen eskalerer, vil jeg beskrive de to seneste episoder. Fredag den 22. juni ved 21-tiden sparkede en flok unge som sædvanlig bolde op mod folks vinduer og altaner. Ved denne lejlighed røg bolden op på mine underboers altan, hvor den ødelagde noget træværk. Mine underboer, en familie med mormor, mor og 2 børn, har allerede flere gange denne "sæson" fået sparket bolde op på deres altan, og både de og jeg har advaret de unge om, at de i gentagelsestilfælde ikke ville få bolden igen. Mine underboer fortalte fra deres altan denne gang de unge, som stod nede i gården, at hvis de var utilfredse med, at mine underboer beholdt deres bold, måtte de skrive en klage til Lejerbo med navn og adresse – både for at fratage dem "gerningsvåbnet" og for at tvinge dem til at oplyse deres identitet til Lejerbo, hvilket jo har været Lejerbos krav for at føre en klagesag mod dem for overtrædelse af husordenen. Dette udviklede sig til en ret ubehagelig episode, hvor de unge fra gården i ca. 10 minutter råbte fornærmelser og trusler mod os. Min ene underbo blev kaldt "skraldedame", mens jeg, som støttede mine underboer i diskussionen fra min egen altan ved at prøve at forklare de unge husordenen, blev kaldt "en Pia Kjærsgaard", "Hitler", "racist" og "svans", og vi blev truet med tæsk. Jeg har optaget episoden på video med lyd og kan dokumentere truslerne, og jeg har tilbudt Lejerbo at se optagelsen, men det ønsker man ikke.

Den seneste, endnu voldsommere episode fandt sted tirsdag den 10. juli omkring kl. 21, hvor en flok unge igen sparkede bolde op mod folks vinduer og altaner, og igen havnede bolden på mine underboers altan. Klog af skade valgte mine underboer denne gang helt at ignorere det og blev i deres lejlighed – hvilket blot fik en større flok børn og unge til at skaffe sig adgang til opgangen og samle sig foran deres hoveddør, hvor en aggressiv ung fyr på ca. 17-18 år i omkring 10 minutter hamrede løs på døren og råbte, at mine underboer ikke skulle "stjæle" deres bold. Politiet blev tilkaldt og fik tømt opgangen. Sammen med politiet forsøgte jeg forgæves at forklare de unge husordenens regler, og efter at politiet forlod stedet, måtte jeg slukke for min dørtelefon for at slippe for chikanerende ringen på. Dagen efter fortsatte chikanen ved, at de unge fra gården lyste med en grøn laser op i min stue. Det er efter denne seneste voldsomme oplevelse, hvor mine underboer blev

opsøgt ved deres hoveddør, og som tydeligt viser, at situationen er ved at udarte sig, at jeg ikke ser anden udvej end at prøve denne lidt desperate metode for at få hjælp (dette brev var planlagt og stort set skrevet færdigt, inden omtalen af "ghettoerne" i medierne i går, lørdag den 14. juli, men omtalen gør jo kun mine observationer så meget mere relevante).

Jeg kan tilføje, at truslerne fra utilpassede unge i afdelingen er så alvorlige, at Lejerbo har fritaget sine lokale medarbejdere her i afdelingen for at tage sig af husordenssager, fordi de lokale medarbejdere også har været udsat for voldsomme trusler, ligesom det lokale ejendoms kontor er blevet vandaliseret. Men Lejerbo insisterer altså på, at beboere, der ønsker at klage over urimelig larm og adfærd fra andre beboere, skal udsætte sig for trusler, vold og andre repressalier, der er så alvorlige, at Lejerbos egne lokale medarbejdere er fritaget for overhovedet at have med disse sager at gøre. Og eftersom de larmende beboere naturligvis blot nægter at identificere sig, har Lejerbo i praksis skabt en situation, hvor beboere her i afdelingen ustraffet kan genere og chikanere andre beboere på det groveste, blot de undlader at identificere sig. Jeg skal understrege, at jeg 100 % støtter, at de lokale Lejerbo-medarbejdere, som til daglig arbejder her i området, skal beskyttes mod trusler og vold, men jeg finder det fuldstændig uforståeligt og uacceptabelt, at Lejerbos ledelse fra deres trygge position bag et skrivebord i Valby konsekvent nægter at forsøge at finde en løsning.

Både lands- og lokalpolitikere, herunder i Københavns Kommune, og de almene boligselskaber har jo udtrykt ønske om at gøre noget ved problemerne i "ghettoerne", bl.a. ved at indføre ordningen med fleksibel udlejning, men den lammende ligegyldighed, jeg er blevet mødt med overalt, er fuldstændig undergravende for den normaliseringsindsats, som fleksibel udlejning er en del af. Som en af de "stærke beboere", der har ladet sig lokke til at flytte ind i en "ghetto", føler jeg mig fuldstændig svigtet af Lejerbo, og efter halvandet år er jeg allerede begyndt at lede efter et andet sted at bo. Jeg er ikke jurist og kender ikke de regler, Lejerbo er underlagt, f.eks. med hensyn til brug af optagelser fra videoovervågningen, og jeg kan derfor ikke sige, om det er Lejerbo eller reglerne, der er noget galt med, men ud fra omtale i medierne virker det, som om andre almene boligselskaber sagtens kan finde ud af at køre sager, også udsættelsessager, mod deres beboere, og uanset hvad er det absurd, at den form for adfærd, jeg har beskrevet, kan foregå lige foran utallige overvågningskameraer, uden at disse bøller oplever nogen som helst form for konsekvenser – og fraværet af konsekvenser eller påtale af nogen art fungerer jo som en invitation til at blive ved.

Jeg kan oplyse, at det normalt er beboerbestyrelsens ansvar at behandle klager over husordensovertrædelser, men i denne boligafdeling har Lejerbos administration officielt overtaget behandlingen af klager, så klagebehandlingen og håndhævelsen af husordenen er nu alene Lejerbos ansvarsområde, men Lejerbo har altså vist sig lige så uvillig til at løfte sit ansvar, som beboerbestyrelsen var. Jeg skal også nævne, at jeg kan dokumentere min lange e-mail-korrespondance med Lejerbo, beboerbestyrelsen og de øvrigt omtalte instanser i sagen, ligesom jeg med fotos og videooptagelser fra min mobiltelefon kan dokumentere et stort og repræsentativt udvalg af de omtalte episoder.

Til sidst skal jeg sige, at jeg naturligvis står til rådighed for alle modtagere af dette brev, som måtte have lyst til at kontakte mig pr. e-mail eller telefon eller besøge mig (og mine underboer, som også gerne deltager) for at opleve forholdene ved selvsyn og/eller se min dokumentation, men jeg vil bede alle, både politikere og journalister, om ikke at offentliggøre min identitet, da jeg stadig bor i området og ikke ønsker mere ballade end højst nødvendigt.

Med venlig hilsen

En beboer i Lejerbos almene beboerområde
på Aldersrogade, 2200 København N